

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania N. S. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 grudnia 2021 r.,
zażalenia odwołującej się na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt VII Ua [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
postanowieniem z dnia 28 maja 2021 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez
ubezpieczoną N. S. K. od wyroku tego Sądu z dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy przypomniał, że wyrokiem z dnia 10 lutego 2021 r. oddalił
apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2020
r., wydanego w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w W. o zasiłek chorobowy. Odpis wyroku Sądu Okręgowego wraz z
uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi ubezpieczonej w dniu 9 marca
2021 r. Ubezpieczona wniosła zaś skargę kasacyjną od tego wyroku w dniu 10

maja 2021 r. (data stempla pocztowego). Skarga została sporządzona przez pełnomocnika upoważnionego do reprezentowania ubezpieczonej przed sądami powszechnymi, zarówno pierwszej jak i drugiej instancji, jednakże nie dołączono do niej pełnomocnictwa do występowania w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną.

Uwzględniając te ustalenia, Sąd drugiej instancji uznał, że skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., ponieważ została wniesiona po upływie dwumiesięcznego terminu określonego w art. 398⁵ § 1 k.p.c.

Ponadto Sąd Okręgowy „jedynie na marginesie” zauważył, że skarga kasacyjna w niniejszym postępowaniu została sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika, który był umocowany do reprezentowania ubezpieczonej jedynie przed sądami powszechnymi, natomiast w myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a skutki niezachowania przymusu adwokackiego normowanego przez przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c. Niemniej, biorąc pod uwagę w pierwszej kolejności niedochowanie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, Sąd ten orzekł o odrzuceniu tej skargi.

Ubezpieczona N. S. K. wniosła do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 28 maja 2021 r., zaskarżając to postanowienie w całości i zarzucając mu rażące naruszenie przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, to jest:

1. art. 398⁵ § 1 k.p.c., przez bezpodstawne uznanie, że ubezpieczona uchybiła terminowi do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji z dnia 10 lutego 2021 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 16 kwietnia 2020 r.;

2. art. 165 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 114 k.c. i art. 115 k.c., przez pominięcie ich przez Sąd przy liczeniu dwumiesięcznego terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 398⁵ § 1 k.p.c.) i nieuwzględnienie soboty i niedzieli, uznanych przez ustawę za wolne od pracy;

3. art. 87¹ § 1 k.p.c. i art. 130 § 5 k.p.c., przez przyjęcie, że skarga została złożona bez pełnomocnictwa oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c., tj. bez wezwania

pełnomocnika skarżącej „do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi”;

4. art. 398⁵ § 1 k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c., przez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd, że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu z uwagi na uchybienie terminu do jej złożenia.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, żaląca się wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów jej zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawane w niniejszym postępowaniu zażalenie jest oczywiście uzasadnione, choć w części powołuje się na naruszenie przepisów, które nie znajdują zastosowania w sprawie.

Wstępnie Sąd Najwyższy przypomina, że zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia stronie skarżącej orzeczenia z uzasadnieniem. Termin ten, w myśl art. 165 § 1 k.p.c., oblicza się według przepisów prawa cywilnego. Jest on terminem ciągłym, a więc jego obliczenia dokonuje się na podstawie art. 112 k.c. w związku z art. 165 § 1 k.p.c. (a nie jak sugeruje żaląca się – na podstawie art. 114 k.c.), co oznacza, że kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada dacie doręczenia orzeczenia stronie skarżącej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CZ 106/99, OSNC 2000 nr 1, poz. 21; z dnia 6 sierpnia 1997 r., II UZ 53/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 467; z dnia 23 sierpnia 2002 r., I PZ 72/02, Prok. i Prawo 2003 nr 3, str. 44; z dnia 7 maja 2019 r., II UK 127/18, LEX nr 2654313; z dnia 30 września 2020 r., V CZ 54/20, LEX nr 3061049).

W okolicznościach sprawy, w której zostało wniesione rozpoznawane zażalenie, nie budzi wątpliwości, że odpis wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi żalącej się w dniu 9 marca 2021 r. To powodowało, że termin do wniesienia przez niego skargi kasacyjnej mijał w dniu

9 maja 2021 r. Co jednak umknęło zapewne uwadze Sądowi Okręgowemu, była to niedziela. Tymczasem, stosownie do art. 115 k.c. (w związku z art. 165 § 1 k.p.c.), jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. W okolicznościach sprawy należy zatem przyjąć, że termin do wniesienia przez pełnomocnika żalącej się skargi kasacyjnej upływał w dniu 10 maja 2021 r. i – wbrew odmiennemu stanowisku Sądu drugiej instancji – został przez niego dochowany. W związku z tym wniesiona w dniu 10 maja 2021 r. skarga kasacyjna nie mogła być odrzucona jako wniesiona z uchybieniem terminu do jej wniesienia.

Nie ma także racji Sąd Okręgowy, stwierdzając, że wspomnianą skargę kasacyjną wniesiono z naruszeniem przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c. „przymusu adwokacko-radcowskiego”. Skargę tę wniósł bowiem bez wątpienia radca prawny, a więc osoba będąca profesjonalnym pełnomocnikiem. Stwierdzone przez Sąd drugiej instancji niedołączenie do skargi pełnomocnictwa do reprezentowania strony w postępowaniu kasacyjnym jest zaś jedynie brakiem formalnym pisma procesowego, o jakim mowa w art. 126 § 3 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c., a ten podlega uzupełnieniu w trybie naprawczym przewidzianym w art. 130 § 1 k.p.c. i dopiero jego nieuzupełnienie w tym trybie uzasadnia odrzucenie skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2020 r., V CZ 45/20, LEX nr 3076399 i powołane tam orzecznictwo). Natomiast do takiego braku nie stosuje się powołanego przez Sąd Okręgowy art. 130 § 5 k.p.c., który dotyczy niedochowania przymusu adwokacko-radcowskiego, a więc sytuacji, w której pismo procesowe (w tym także środek zaskarżenia) wniosła osoba niewymieniona w art. 87¹ § 1 k.p.c.

Końcowo Sąd Najwyższy zauważa też, że Sąd Okręgowy w sposób zupełnie niezrozumiały doprowadził do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania w sprawie. Choć bowiem rozpatrywane w niniejszym postępowaniu zażalenie okazało się oczywiście uzasadnione, co powinno być widoczne nawet po jego pobieżnej lekturze, Sąd ten nie skorzystał z możliwości, którą dawał mu art. 395 § 2 k.p.c. (stosowany w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.) i nie zaniechał

przesłania akt Sądowi Najwyższemu, uchylając zaskarżone postanowienie i nadając skardze kasacyjnej żalącej się dalszy bieg.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.